

wym”, zakupu i modernizacji pojazdów kolejowych przeznaczonych do wykonywania przewozów pasażerskich, zwanych dalej „pojazdami”.

§ 2. Wsparcia finansowego udziela się na:

- 1) zakup pojazdów, których przewidywany okres użytkowania będzie dłuższy niż pięć lat;
- 2) modernizację pojazdów, jeżeli przewidywany okres użytkowania, po przeprowadzonej modernizacji, będzie dłuższy niż pięć lat i jeżeli prowadzi ona do poprawy co najmniej jednego z następujących parametrów:
 - a) poprawę efektywności użytkowania pojazdów,
 - b) zmniejszenie zużycia energii przy eksploatacji pojazdów,
 - c) zwiększenie wygody podróżowania pojazdami,
 - d) uwzględnienie potrzeb osób niepełnosprawnych w zakresie korzystania z pojazdów.

§ 3. Wsparcie finansowe może być udzielone ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i z budżetu państwa albo jako dotacja celowa z budżetu państwa.

§ 4. 1. W przypadku projektów współfinansowanych w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Transport na lata 2004—2006 przyjętego rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2004 r. w sprawie przyjęcia Sektorowego Programu Opera-

cyjnego Transport na lata 2004—2006 (Dz. U. Nr 177, poz. 1828) warunkiem otrzymania wsparcia finansowego jest złożenie przez beneficjenta, w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. Nr 116, poz. 1206), do ministra właściwego do spraw transportu wniosku, wraz z załącznikami, o przyznanie dofinansowania ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na realizację projektu.

2. Tryb składania oraz wzór wniosku określają przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 24 listopada 2004 r. w sprawie trybu składania oraz wzorów dokumentów obowiązujących w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Transport na lata 2004—2006 (Dz. U. Nr 270, poz. 2683).

3. Wyboru wniosków dokonuje się zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 8 października 2004 r. w sprawie przyjęcia Uzupełnienia Sektorowego Programu Operacyjnego Transport na lata 2004—2006 (Dz. U. Nr 235, poz. 2350).

4. Wsparcie finansowe jest udzielane na podstawie umowy o dofinansowanie, zawartej pomiędzy beneficjentem a ministrem właściwym do spraw transportu, której wzór został określony w załączniku nr 2 do rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Infrastruktury: *K. Opawski*

2711

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POLITYKI SPOŁECZNEJ¹⁾

z dnia 14 grudnia 2004 r.

w sprawie orzekania o niezdolności do pracy

Na podstawie art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubez-

pieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Minister Polityki Społecznej kieruje działem administracji rządowej — zabezpieczenie społeczne, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 134, poz. 1432).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 64, poz. 593, Nr 99, poz. 1001, Nr 120, poz. 1252, Nr 121, poz. 1264, Nr 144, poz. 1530, Nr 191, poz. 1954, Nr 210, poz. 2135 i Nr 236, poz. 2355.

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe zasady i tryb orzekania o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanych dalej „lekarzami orzecznikami”, i komisje lekarskie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwane dalej „komisjami lekarskimi”;
- 2) szczegółowe zasady organizacji orzekania o niezdolności do pracy, w tym w szczególności:
 - a) miejsce działania lekarzy orzeczników,
 - b) sposób tworzenia i znoszenia komisji lekarskich,
 - c) sposób określania siedziby komisji lekarskich i ich właściwości terytorialnej,
 - d) skład komisji lekarskich;
- 3) szczególne kwalifikacje zawodowe wymagane od lekarzy orzeczników i lekarzy wchodzących w skład komisji lekarskich;
- 4) szczegółowe zasady sprawowania nadzoru nad wykonywaniem orzekania o niezdolności do pracy.

§ 2. 1. Lekarz orzecznik wydaje orzeczenie o niezdolności do pracy, zwane dalej „orzeczeniem”, na wniosek:

- 1) właściwej komórki organizacyjnej oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zwanego dalej „Zakładem” — w sprawach świadczeń wypłacanych przez Zakład;
- 2) podmiotów innych niż określone w pkt 1 — w sprawach należących do ich właściwości.

2. Wniosek o wydanie orzeczenia zawiera:

- 1) imię i nazwisko, datę urodzenia, numer PESEL i NIP, a w razie nienadania tych numerów lub jednego z nich — serię i numer dowodu osobistego lub paszportu oraz miejsce zamieszkania osoby, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie;
- 2) określenie celu wydania orzeczenia i wskazanie okoliczności, które lekarz orzecznik jest obowiązany ustalić.

3. Do wniosku dołącza się dokumentację obejmującą:

- 1) zaświadczenie o stanie zdrowia wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską znajduje się osoba, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie, wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed datą złożenia wniosku;
- 2) wywiad zawodowy dotyczący charakteru i rodzaju pracy;
- 3) dokumentację medyczną i rentową oraz inne dokumenty mające znaczenie dla wydania orzeczenia, a w szczególności dokumenty, o których mowa w § 5, kartę badania profilaktycznego, dokumentację rehabilitacji leczniczej lub zawodowej.

§ 3. 1. Oddział Zakładu w wyznaczonym terminie kieruje osobę, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie, na badania przeprowadzane przez lekarza orzecznika, lekarza konsultanta, psychologa, na badania dodatkowe lub na obserwację szpitalną.

2. W razie niestawienia się osoby wezwanej na badanie lub obserwację bez uzasadnionych przyczyn, skierowania na badanie w nowo wyznaczonym terminie dokonuje się za zwrotnym poświadczeniem odbioru, informując o skutkach niestawiennictwa.

3. Jeżeli stan zdrowia stwierdzony w zaświadczeniu lekarskim uniemożliwia osobiste zgłoszenie się na badanie, może ono być przeprowadzone w miejscu pobytu osoby, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie, za jej zgodą.

4. Niezgłoszenie się na badania lub obserwację w nowo wyznaczonym terminie, o którym mowa w ust. 2, bez uzasadnionej przyczyny lub niewyrażenie zgody, o której mowa w ust. 3, powoduje odstąpienie od dalszego postępowania w sprawie.

§ 4. 1. Lekarz orzecznik wydaje orzeczenie na podstawie dokumentacji dołączonej do wniosku oraz po przeprowadzeniu bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie.

2. Lekarz orzecznik może wydać orzeczenie również bez bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być ono wydane, jeżeli dokumentacja dołączona do wniosku jest wystarczająca do wydania orzeczenia.

3. Lekarz orzecznik może, przed wydaniem orzeczenia, uzupełnić dokumentację dołączoną do wniosku, w szczególności o opinie lekarza konsultanta lub psychologa albo o wyniki badań dodatkowych lub obserwacji szpitalnej.

4. Lekarz konsultant i psycholog wydają opinie na podstawie bezpośredniego badania stanu zdrowia osoby, w stosunku do której ma być wydane orzeczenie, oraz analizy dokumentacji medycznej i zawodowej.

§ 5. Lekarz orzecznik przy orzekaniu jest związany:

- 1) decyzją organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie stwierdzenia choroby zawodowej;
- 2) ustaleniami starosty o braku możliwości przekwalifikowania zawodowego;
- 3) orzeczeniem jednostek uprawnionych do oceny zdolności fizycznych i psychicznych pracowników zatrudnionych na stanowiskach bezpośrednio związanych z prowadzeniem ruchu kolejowego.

§ 6. 1. Lekarz orzecznik ustala przewidywany okres niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

2. Przepis ust. 1 nie ogranicza uprawnień osoby niezdolnej do pracy do zgłoszenia wniosku o przeprowadzenie badania w celu zmiany stopnia niezdolności do pracy.

3. Celowość przekwalifikowania zawodowego orzeka się, jeżeli osoba ubiegająca się o świadczenie trwale utraciła zdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie i może odzyskać zdolność do pracy po przekwalifikowaniu.

4. W razie orzeczenia o celowości przekwalifikowania zawodowego ze względu na niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania.

§ 7. 1. Lekarz orzecznik może orzec o okolicznościach uzasadniających przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, jeżeli osoba ubiegająca się o rentę z tytułu niezdolności do pracy spełnia warunki wymagane do uzyskania świadczenia rehabilitacyjnego, określone w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

2. Jeżeli osoba ubiegająca się o świadczenie rehabilitacyjne nie spełnia warunków wymaganych do uzyskania tego świadczenia, określonych w przepisach, o których mowa w ust. 1, lekarz orzecznik orzeka o niezdolności do pracy tej osoby lub o celowości jej przekwalifikowania zawodowego.

§ 8. Lekarz orzecznik działa w oddziale Zakładu.

§ 9. 1. Prezes Zakładu tworzy i znosi komisje lekarskie oraz określa ich siedziby i właściwość terytorialną.

2. Prezes Zakładu, tworząc i znosząc komisje lekarskie oraz określając ich siedziby i właściwość terytorialną, powinien uwzględnić następujące kryteria:

- 1) siedziba komisji lekarskich powinna znajdować się w co najmniej jednym oddziale Zakładu w województwie;
- 2) w jednej siedzibie powinna być utworzona taka liczba komisji lekarskich, która zapewni sprawne rozpatrywanie wnoszonych sprzeciwów i zarzutów wadliwości.

§ 10. 1. Komisja lekarska orzeka w składzie trzyosobowym.

2. Komisja lekarska orzeka większością głosów.

3. Do komisji lekarskich stosuje się odpowiednio przepisy § 2—7.

4. Kierownik terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu, w której mają siedzibę komisje lekarskie, wyznacza przewodniczącego tych komisji.

5. Przewodniczący komisji lekarskich, poza spełnieniem wymogów, o których mowa w § 11 ust. 1, powinien posiadać co najmniej pięcioletnie doświadczenie w zakresie orzecznictwa lekarskiego.

6. Przewodniczący komisji lekarskich:

- 1) organizuje prace komisji lekarskich;
- 2) analizuje odwołania wniesione od decyzji organu rentowego wydanej na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej, w celu stwierdzenia, czy w odwołaniu tym nie wskazano nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji;
- 3) przedstawia stanowisko z zakresu orzecznictwa o niezdolności do pracy w sprawach, w których toczy się sądowe postępowanie odwoławcze.

§ 11. 1. Lekarzem orzecznikiem i członkiem komisji lekarskiej może być lekarz, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) jest specjalistą, w szczególności w zakresie następujących dziedzin medycyny: chorób wewnętrznych, chirurgii, neurologii, psychiatrii, medycyny pracy, medycyny społecznej;
- 2) odbył przeszkolenie w zakresie ustalonym przez Prezesa Zakładu.

2. Członek komisji lekarskiej nie może być równocześnie lekarzem orzecznikiem.

§ 12. 1. Nadzór nad wykonywaniem orzekania o niezdolności do pracy przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie, w zakresie określonym w ust. 2, Prezes Zakładu wykonuje za pośrednictwem naczelnego lekarza Zakładu.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) kontrolę orzeczeń lekarzy orzeczników i komisji lekarskich pod względem merytorycznym i formalnym;
- 2) zlecenie uzupełnienia dokumentacji lekarskiej lub zawodowej, w szczególności przez skierowanie osoby, której orzeczenie dotyczy, na badanie przez lekarzy konsultantów, psychologa, na badanie dodatkowe lub na obserwację szpitalną;
- 3) zlecenie lekarzowi orzecznikowi lub komisji lekarskiej rozpatrzenia sprawy niezależnie od właściwości miejscowej;
- 4) opiniowanie kandydatur na stanowisko głównego lekarza orzecznika oraz przewodniczącego komisji lekarskich;
- 5) prowadzenie szkolenia głównych lekarzy orzeczników i członków komisji lekarskich w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy;
- 6) sprawdzanie i stwierdzanie kwalifikacji głównych lekarzy orzeczników i członków komisji lekarskich w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy.

§ 13. 1. Bezpośredni nadzór nad wykonywaniem orzekania o niezdolności do pracy przez lekarzy

orzeczników w oddziale Zakładu, w zakresie określonym w ust. 2, Prezes Zakładu wykonuje za pośrednictwem głównego lekarza orzecznika.

2. Bezpośredni nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) kontrolę w zakresie prawidłowości gromadzenia dokumentacji niezbędnej do wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika;
- 2) kontrolę orzeczeń lekarzy orzeczników pod względem merytorycznym i formalnym;
- 3) przedstawianie naczelnemu lekarzowi Zakładu wniosków dotyczących orzeczeń lekarzy orzeczników, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie braku ich zgodności ze stanem faktycznym lub zasadami orzecznictwa o niezdolności do pracy;
- 4) analizę odwołań wniesionych od decyzji organu rentowego wydanej na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika, w celu stwierdzenia, czy w odwołaniu tym nie wskazano nowych okoliczności dotyczących niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji;
- 5) prowadzenie szkoleń lekarzy orzeczników w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy;

6) sprawdzanie i stwierdzanie kwalifikacji lekarzy orzeczników w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy.

3. Główny lekarz orzecznik, poza spełnieniem wymogów określonych w § 11 ust. 1, powinien posiadać co najmniej pięcioletnie doświadczenie w zakresie orzecznictwa lekarskiego.

§ 14. Jeżeli niezdolność do pracy została orzeczona na czas określony, organ rentowy nie później niż na trzy miesiące przed ustaniem prawa do renty okresowej z tego tytułu zawiadamia osobę uprawnioną o terminie wstrzymania wypłaty oraz o warunkach przywrócenia prawa do tego świadczenia.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.³⁾

Minister Polityki Społecznej: w z. *C. Miżejewski*

³⁾ Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 sierpnia 1997 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy do celów rentowych (Dz. U. Nr 99, poz. 612), zachowane w mocy na podstawie art. 194 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2712

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

z dnia 8 grudnia 2004 r.

w sprawie trybu składania i wzoru wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w zakresie działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”

Na podstawie art. 28 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. Nr 116, poz. 1206) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ubiegający się o dofinansowanie projektu w zakresie działania „Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych”, zwany dalej „wnioskodawcą”, składa wniosek o dofinansowanie realizacji projektu, zwany dalej „wnioskiem”, do instytucji wdrażającej.

2. Wniosek jest składany w formie elektronicznej i papierowej.

3. Forma elektroniczna wniosku jest zapisem treści wniosku na elektronicznym nośniku informacji, sporządzonym przy użyciu aktualnego programu komputerowego udostępnionego przez instytucję płatniczą.

4. Forma papierowa wniosku jest wydrukiem zapisu elektronicznego treści wniosku, o którym mowa w ust. 3, podpisany przez wnioskodawcę.

§ 2. Wnioskodawca będący osobą fizyczną dołącza do wniosku:

- 1) kopię dokumentu tożsamości — części dotyczącej danych osobowych;
- 2) aktualne zaświadczenie o wpisie do Ewidencji Działalności Gospodarczej, z podaniem przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD).

§ 3. Wnioskodawca będący osobą prawną dołącza do wniosku:

- 1) aktualny odpis z rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;
- 2) kopię umowy, statutu lub regulaminu organizacyjnego, potwierdzoną za zgodność z oryginałem.

§ 4. 1. Do wniosku, oprócz dokumentów wymienionych w § 2 i 3, wnioskodawca dołącza: